

Keif lapsed ja keif wannemad
Lass' sinno tee peäl kõndi:
Et sinno armo maitsewad,
Kui lubbad, igga tundi.
Kes pühha kirja kalliks peab,
Se tdest' sedda arro saab,
Mis hea, ehk mis kurri.

So armo wõtta wallada
Ka keisri herra peäle,
Kes omma rifi murrega
Siin hoiab rahho teele;
Ka Ma ja kohto wannemad,
Kes temmast seätud üllemad.
So armo holeks wõtta.

Oh hoia keige tõbbe eest
Keif liänad, maad ja küllad,
Ja surest pouast, rängast weest,
Mis rikkub põllud wäljad:
Ka sda kissa, waeno heält
Oh kauta mailma peält,
Kül iggaweste ärra.

Kui sinna, helde Jesuke!
Meil' liggi tahhad olla,
Ei pudo meil' siis ühtige,
Ei kahjo saaks siis tulla:
So peäle meie lodame,
So käest keif abbi otame,
Sest sinmuta on hädda!

Soldati tüttar.

Maria olli ühhe liht soldati ainus tüttar,
käs lapsesest sadik rüggemendi seltsis ühhest
paigast teise. — Kui ta 15 aastane olli,
surri temma emma, — ja kui ta omma ärra
minnemist olli tundnud liggi ollewad, olli ta
Maria omma wodi äre kutsunud ja üttel-
nud: „Armas laps, minna pean nüüd warssi
siit ärraminne. Agga sinna kuiwata om-
ma silmawet, ja kule, mis ma sulle weel en-
ne rägim, ennego surma ingel tulleb. — Mo
laps, sa tead kül, et mul keddagi sulle polle
jätta, mis mailm warrandusleks nimmetab,